

Sophie Cousensová

Ešte som ťa nestretla

Môže viesť zámena kufrov
k nájdeniu lásky?

Ešte
som ťa
nestretla

Ešte
som ťa
nestretla

Sophie Cousensová

Original title: Sophie Cousens: JUST HAVEN'T MET YOU YET
Copyright © Sophie Cousens, 2021
First published as JUST HAVEN'T MET YOU YET in 2021
by Arrow, an imprint of Cornerstone.
Cornerstone is part of the Penguin Random House group of companies.
Cover Illustration © Lucy Truman.

Translation © Anna Kompasová, 2022
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zuzana Reiselová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0221-6

*Venujem Natalie, výnimočnej priateľke
a úžasnej ľudskej bytosti*

Celý svet sa mi rozdelil na dve polovice: jednou je ona a v nej nachádzam šťastie, nádej a svetlo; a v druhej jej niet, tam vládne sklúčenosť a tma...

Lev Nikolajevič Tolstoj, *Vojna a mier*

Prvá kapitola

„Začneme?“ spýtam sa dvojice na pohovke. „Podeľte sa o svoj príbeh čo možno najprirodzenejšie. Pozerajte sa na mňa, nie do kamery.“

Sian aj Paul sa usmiejú a prikývnu. Ona je červenovláska s dokonalým mejkapom. On je typ kulturistu s takou hranatou čelusťou, že vyzerá ako z komiksu od Marvela. Kým kameraman Dylan ešte robí posledné úpravy na osvetlení, Paul čosi pošepká Sian do ucha a jemne ju pohladká po kolene. Sme v malom štúdiu, takže sme blízko seba a zbadám, ako jej na nohe naskočí husia koža. Kedy navodil niekto zimomriavky mne? *Vážne, kedy?* Naozaj si neviem spomenúť, ak nerátam ten zážitok spreď dvoch týždňov, keď to ktosi do mňa napálil pri mraziarenských boxoch v supermarke-
te s mrazeným kurčaťom v ruke.

„Hotovo,“ povie Dylan a svetielko na kamere už neblíká, ale svieti stále načerveno.

„Tak, Paul, Sian, povedzte mi – ako ste sa zoznámili?“ spýtam sa. Touto otázkou začínam každý rozhovor.

„Vlastne to bolo trochu trápne,“ odvetí Sian a priloží si končeky prstov na pery ako dievča na plagátoch z päťdesiatych rokov. „Spila som sa pod obraz boží na kamoškinnej rozlúčke so slobodou, a keď som sa nadránom vrátila

domov, zdalo sa mi ako dobrý nápad spraviť si na sporáku pukance. Samozrejme, potom som na ne zabudla a zaspala som.“

„Volali nám z bytu naproti, že niekomu horí v kuchyni,“ nadviaže Paul. „Viete, ja som požiarnik.“

„Myslím si, že to je jasné,“ Sian sa usmeje a rukami mu prejde po hrudi, aby predviedla jeho požiarnickú uniformu. Požiadala som ho, aby si ju obliekol. Nechápem, ako je možné, že sa pod toľkými vrstvami zažíva neuvariť. Štúdio je stiesnené a bez okien. Je tu len jedna kamera, niekoľko štúdiových svetiel, naša nezameniteľná červená pohovka a vzaďu na stene sa skvie logo *Miluj život*. Svetlá rýchlo vykúria miestnosť, no Paul a Sian stále vyzerajú ako najnovšie modely barbie a supermana. Možno sa tu parím a nerváčim len ja.

„Nič z toho som nevnímala,“ zasmeje sa Sian.

„Musel som vykopnúť dvere, uhasiť oheň a zachrániť dámu v tiesni,“ vysvetlí Paul a na kameru vystrúha sklúčený výraz.

„Ani som len netušila, že potrebujem nejakého záchranca. Bola som oťapená po všetkých tých gin slingoch.“ Žmurkne na mňa.

„Niesol som ju na pleci...“

„Nasadenie pravého požiarnika – kopala som ho a kričala celou cestou po požiarnom schodisku.“

„Doudierala ma,“ dodá Paul a obočie sa mu spojí v predstieranej bolesti.

„Prepáč, zlatko.“ Sian ho pobožká na líce, on jej stisne koleno a navzájom si venujú zaľúbený pohľad. Doslova vidím, ako medzi nimi lietajú iskry.

Ak do Googlu zadáte „sexi požiarnik – ideálny záchranca“, určite vám vyskočí Paulova fotka. Keby začalo horieť u mňa v kuchyni, stavím sa, že by ma zachránila požiarnička s desivým výzorom učiteľky, ktorá by ma prísne poučala o údržbe detektorov dymu. Keď sa tak pozerám na Sian a Paula, ako si hľadajú do očí, na jednej strane som úprimne rada, že sa našli, a zároveň im trošičku závidím, lebo mne sa podobné veci nestávajú.

„Sian sme dali odviezť do nemocnice, či nevdýchla splodiny. Je to štandardný postup,“ pokračuje Paul. „Keď sa mi skončila šichta, zašiel som sa pozrieť, ako sa má.“

„Chodíte za všetkými, ktorých zachránite?“ spýtam sa a na kameru hodím všetečný pohľad.

„No, možno mi utkvela v pamäti viac než iní.“ Zdvihne ruku a uhladí jej pramienok vlnitých červených vlasov. „Tento oheň nechcem zhasiť nikdy.“

„Óha...“ zareagujem v úprimnej emócií plnej bolesti nad ich očividným prepojením. Naši diváci si ho zamilujú – telo zo železa, srdce z vaty.

„Prišiel do nemocnice,“ povie Sian a zaklipe mihalnicami, „lenže ja som medzitým vytriezvela a bála som sa, že v byte zostala mačka. A tak som sa vytratila, ešte než ma prepustili.“

„Viezli sme sa spolu vo výťahu. Až po chvíli mi došlo, že je to ona.“ Znova jej pohladká koleno.

„A ako sa tak vezieme, zrazu sa výťah zasekne – verili by ste tomu?“ Sian si vzdychne a nosom sa mu obtrie o plece. „O trištvrte hodiny som doňho bola až po uši.“

„Mne bolo už po desiatich minútach jasné, že s týmto dievčaťom chcem prežiť zvyšok svojho života.“

Koľko ráz som sa viezla výťahom ja? Asi tak štyristo ráz. No dobre, to len hádam, vôbec netuším, koľkokrát som išla výťahom. Bolo to veľa ráz, nikdy sa však nezasekol. A určite som sa tam neocitla s chlapom, ktorý by bol aspoň ako-tak voľný. Možno tá vesmírna sila, ktorá má na starosti stretnutia s typmi, čo za niečo stoja, spravuje aj zasekávanie výťahov.

„Zlatko,“ pošepne Sian a nakloní k nemu hlavu.

Pred kamerou sa pobožkajú, ale nie je to zdržanlivý bozk, ktorý zohľadňuje skutočnosť, že v miestnosti sú aj iní ľudia. Nie, je to bozk, ktorý naznačuje „poďme domov a strhnime zo seba šaty“. Stavím sa, že v posteli kvôli nej musí mať na sebe požiarnickú uniformu. Pokrútim hlavou, aby som sa prestala túlať týmito nevhodnými myšlienkovými uličkami. No potom zdvihnem zrak a vidím, ako mu obhrýza ušný lalôčik.

Možno sa mi tieto rozhovory viedli ľahšie, keď som nebola single. Zo sexu s mojím ex, Davidom, mi síce nenaskakovali zimomriavky, zjavne mi však stačil na to, aby som nezávidela, keď som čelila šialene zamilovaným párikom.

Čo ak nikdy nezažijem taký vzťah, aký majú títo dvaja? Z toho pomyslenia mi v hrdle navrie guča. Panuje názor, že ženy pred tridsiatkou najviac stresuje, či sa vydajú alebo či budú mať deti. Mňa skôr trápi, že nikdy nespoznám, aké to je, mať s niekým spojenie, ktoré by mi zmenilo život, alebo že nikdy nebudem mať sex ako vo filme. Viem, viem, sex vo filmoch nie je naozajstný – všetko je to nacvičené a všetci majú orgazmus naraz ako orchester v dokonalej harmónii. No isto sa nájde *niekto*, kto má neskutočný

sex ako v *Zápisníku jednej lásky*. A títo predomnou, títo tu ho majú.

„Neskúšajte to doma, vážení,“ poznamenám na kameru tým najveselším tónom, aby som zakamuflovala, že myslím na sex. „Neodporúčame vám, aby ste si ideálneho partnera našli tak, že si podpálite dom. Cha-cha. Ak máte zaujímavý príbeh o tom, ako ste sa spoznali, a chceli by ste účinkovať v relácii *Ako ste sa zoznámili?*, dajte nám vedieť na našej stránke. Radi si vypočujeme vaše príbehy lásky! Som Laura Le Quesneová z *Miluj život – Miluj, čo kupuješ, kupuj, čo miluješ*.“

Pozriem sa na Dylana, naznačím mu strih a potom vyskočím, aby som otvorila dvere a vpustila dnu čerstvý vzduch. Štúdio si prenajímame vždy na hodinu, takže musím dávať pozor, aby sme to nepretiahli.

„Perfektné – boli ste úžasní, fakt,“ poviem a frustrovane privriem oči. „Och, zabudla som sa spýtať na mačku. Prežila to?“

Na chvíľu zmlknem a Sian sa pustí Paula.

„Nie...“ Objíme sa rukami. „Felicciu prešlo Paulovo hasičské auto. Musela som ju dať uspať.“

Paul zovrie Sian plece a pokrúti hlavou.

„Ach, to ma mrzí,“ vzdychnem a napodobním ich smutné držanie tela. „Hádam bude lepšie, ak tento detail vynecháme – asi by to divákovi trochu pokazilo celkový dojem.“

Sian sa jemne mykne. Zdá sa, že som romantickú atmosféru zabila mŕtvou mačkou a teraz sa nebudú ponáhľať domov, aby zo seba strhli šaty. Nijaký sex sa konať nebude! Jupííí!

Čo je to so mnou? Som hrozná.

Dnes ráno ma čakajú ešte tri rozhovory: párik z Liverpoolu – spoznali sa v úkryte pred silnou búrkou (svojmu prvému dieťaťu dali meno Bleskohrom Jones, nežartujem), párik zo severného Londýna – narodili sa v tej istej nemocnici v ten istý deň a zas sa našli a zaľúbili o tridsať rokov neskôr (žeby náhoda?), a párik z Nottinghamu – ako pacienti s rakovinou sa stretli na rovnakom oddelení. Ich onkologička im bola svedkom na svadbe.

Po takomto ráne som emocionálne vyčerpaná. Keď žena s rakovinou povie: „Síce som v nemocnici prišla o všetky vlasy, no našla som v nej srdce,“ vzlykám tak nahlas, že to musí zopakovať ešte dva razy, kým sa nám podarí čistý záber.

Nechápte ma zle, milujem tieto príbehy. Ako ste sa zoznámili? je moja najobľúbenejšia otázka – pýtam sa to každého vo vzťahu. Rada počúvam, ako sa ľuďom skrížia cesty zdanlivo náhodným spôsobom a ako hlboko to neplánované stretnutie ovplyvní ich životné smerovanie. Som klasická beznádejná romantička. No v poslednom čase, asi po maminej smrti, mi akosi ťažšie padne byť svedkom „šťastných koncov“ iných ľudí.

Možno sa mi ľahšie tešilo z druhých, keď som cítila, že moja spriaznená duša je za rohom. Lenže zašla som už za veľa rohov a nikto ma tam nikdy nečakal.

Keď dotočíme, poberiem sa cez Soho späť do kancelárie. Z Carnaby Street zabočím do uličky, kde je zastrčený Vera's

Vintage, pokladnica s oblečením a so šperkami z druhej ruky. V takomto obchode som nebola, odkedy mi zomrela mama, dnes sa však prichytím, že stojím pred výkladom a nakúkam do Aladinovej jaskyne.

Keď som bola malá, s mamou sme sa každý víkend vozili po okolí v jej otľčenom Morrise Minor a vyhľadávali sme blšie trhy a vintage jarmoky. Poklady vo výpredaji vedela vyňúrať lepšie než ktokoľvek iný, vrhala sa na ne ako straka. Hovorievala, že veci uchovávajú spomienky. Vraj čím viac majiteľov mal daný predmet, tým väčší zmysel nadobúdal. Ak boli jej slová pravdivé, zásuvky a skrinky u nás doma ukrývali viac zmyslu ako celý vesmír.

Zbierala staré šperky, aby ich pretvorila a vdýchla im nový život. Najprv to bol len koníček, no neskôr si ľudia chceli jej výrobky aj kúpiť. Zásoby šperkov boli to jediné, s čím som si nevedela rady, keď som vypratávala jej dom. Ešte stále platím štyridsať libier mesačne za úložnú schránku so škatuľami vo štvrti Wapping – daň za odložené rozhodnutia. Ruku pritlačím o sklo. Už len pohľad na poklady vo výklade mi jatrí ranu, lebo mama mi veľmi chýba.

Vpredu vo výklade, pri svojej dlani, zbadám rubínovú brošňu – nádherný kameň osadený v zájdenom striebre, s takmer nebadateľným nápisom. Preletí mnou vlna nadšenia. Veď existuje niečo romantickejšie ako staré gravírovanie? Predstavujem si, že tie poškriabané písmená sú stopa k rozlúšteniu príbehu, tak ako minca, ktorú nosím na krku od svojich pätnástich rokov. Moja ruka siahne po prívěsku ako vždy, keď si spomeniem na mamu. Snujem romantický príbeh rubínovej brošne, keď z obchodu vyjde muž

v dlhom béžovom kabáte. Niečo mu vypadne, papierik, zdvihnem ho a zavolám naňho.

„Prepáčte, niečo vám spadlo.“

Otočí sa a pozrie sa mi priamo do očí. Má po tridsiatke, prešedivené vlasy, hlboko posadené oči a kráľovský nos. Je atraktívny, na spôsob rímskeho cisára. A z nejakého dôvodu – či už preto, že som sa ráno rozcitlivela, alebo že som práve premýšľala o mame – nadobúdam pocit, že možno takto sa začína *moja* odpoveď na otázku Ako ste sa zoznámili?. Sexi Caesarovi padne účet, ja ho zdvihnem, začneme sa rozprávať o starožitných šperkoch, zahľadíme sa jeden druhému do očí a klapne to – na šupu: je to tu, *konečne* sme sa našli.

„Čo?“ spýta sa.

„Padlo vám toto.“ Vystriem ruku a podávam mu kúsok papiera. Prameň blond vlasov si zastoknem za ucho a obdarujem ho tým najvrúcnejším úsmevom.

„Už to nepotrebujem.“ Odmietavo na mňa mávne, zvrtnie sa a odchádza.

„Hej, počkajte,“ zavolám za ním. „Nemôžete len tak odhodiť papier na ulici.“

Muž zastane, otočí sa a zamračí sa na mňa, akoby som bola psík, ktorý mu práve ocikal sivé semišové mokasíny.

„A vy ste kto, pouličná polícia?“ spýta sa, pokrúti hlavou a vykročí.

„Keby každý na ulici odhadzoval účty, kam by sme dospeli? Ja vám to poviem, topili by sme sa v účtoch!“ kričím za ním a, neviem prečo, kúskom papiera stále mávam vo vzduchu, akoby som našla zlatý lístok Willyho Wonku.

„Odpál, ty odpadková bosorka,“ zvolá cez plece a ja si v rozhorčení vydýchnem. Nuž čo, zjavne to nebol môj príbeh do *Ako ste sa zoznámili?*. Asi som mala šťastie v nešťastí. Síce dobre vyzeral, ale za svoju životnú lásku nechcem bordelára.

JERSEYSKÝ VEČERNÍK – 23. MÁJA 1991

NÁLEZY: Polovica polpence, na rube sotva čitateľné „Jersey“ a „37“. Na líci sú vyryté slová: „Celý svet sa mi rozdelil...“ Rada by som sa dozvedela viac o pôvode tejto mince. Vlastníte vy alebo vaši príbuzní druhú časť? Možno sú na nej vyryté slová: „... na dve polovice.“ Ak máte nejaké informácie, kontaktujte, prosím, Annie: Bristol PO BOX 1224.

Druhá kapitola

Potlačím dvojkridlové dvere na treťom poschodí v budove na Beak Street a zbadám, že Suki sa už naparuje v zasklenej zasadačke. V dvoch úhľadných radoch sedí tucet mojich kolegov a dychtivo ju počúvajú. Suki Cavendishová, šéfredaktorka *Miluj život*, je štíhla, má stopäťdesiat centimetrov a silný odpor k podpätkom, napriek tomu je vždy tou najpríťažlivejšou osobou v miestnosti. Dnes sa nahodila do krémového overalu šitého na mieru, čierne vlasy má pevne zopnuté v drdole.

Opatrne otvorím sklené dvere do zasadačky a prikrádam sa k poslednému voľnému miestu naľavo, samozrejme, úplne vpredu. Jediné, čo Suki neznáša viac ako nedochvílnosť, sú „fregani strániaci sa konzumnej spoločnosti“. Meškám iba dve minúty, no ona prestane rozprávať a všetci sa otočia smerom ku mne. Moja kamoška a spolubývajúca Vanya na mňa zozadu miestnosti vrhne súcitný pohľad.

„Milé, že si k nám zavítala, Laura,“ povie Suki a zdvihne jedno obočie. „Keď už stojíš, mohla by si mi pomôcť.“

Och, super – sadla som si do horúceho kresla. Suki rada završuje každomesačné porady kladením nereálnych hypotetických otázok. Akoby ste boli vo vedomostnej súťaži, ktorú nemožno vyhrať.